

tilbud om den omhandlede virksomhed og undervisning i et efter kommunens forhold rimeligt omfang, såfremt der ikke ad privat vej fremsættes et sådant tilbud (lovforslagets § 9, stk. 2. og § 14, stk. 2).

I disse bestemmelser er der derimod ikke som for ungdomsskolen indsat en bemyndigelse for undervisningsministeren til at fastsætte nærmere regler om tilbudets indhold og omfang, men spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte forpligtelser må anses for opfyldt, vil kunne efterprøves af amtsrådet og undervisningsministeriet efter reglerne i skolestyrelseslovens § 65. I § 19 er der dog indsat en bestemmelse, der giver ministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilbudets indhold og omfang.

5. Regler om løn til ledere og lærere

Den gældende lov indeholder en række detaljerede regler om løn til de ledere og lærere, der er beskæftiget ved undervisning m. v., der henhører under loven.

Lønnen til ledere og lærere ved fritidsundervisningen m. v. bygger som hovedregel på den løn, som er fastsat for folkeskolens lærere, og efter ændringerne i 1969 i tjenestemandsløvgivningen er lønnen for folkeskolens lærere som for andre tjenestemænd i vidt omfang fastsat på grundlag af aftale mellem staten og vedkommende centralorganisation. Det er derfor ikke hensigtsmæssigt at optage detaljerede lønningsbestemmelser i selve loven, men på den anden side må lønningerne fastsættes efter ensartede regler.

I lovforslaget er herefter i kapitel I om ungdomsskolen og kapitel III om almen fritidsundervisning for voksne alene fastsat en bestemmelse om, at ledere og lærere skal være aflønnet efter regler fastsat af finansministeren.

I lovforslagets kapitel II om fritidsvirksomhed for børn og unge har man udeladt alle lønbestemmelser. Baggrunden for dette forslag er, at kravene i den gældende lov om en bestemt timebetaling – bl. a. for instruktører for interessegrupper for børn og unge, såfremt disse lønnes – har medført en række problemer for det frie foreningsarbejde, da en sådan instruktørløn automatisk har ført til lignende lønkrav inden for andre dele af virksomheden, hvor der har været tradition enten for ubetalt arbejde eller for lavere lønninger.

Da man har anset det for ubetænkeligt på dette område at afstå fra at binde det offentlige tilskud til bestemte lønsatser, har man foreslået, at kommunerne stilles frit med hensyn til, hvilket tilskud

der ydes til virksomheden, og hvilke beregningsgrundlag der anvendes for tilskuddet.

Kommunerne vil således f. eks. kunne knytte støtten til aktiviteten som et fast beløb pr. aktivitetstime, hvorved initiativtagere og deltagere eller medlemmer vil være friere stillet i anvendelsen af tilskuddet. Tilskuddet skal dog ydes efter generelle retningslinjer og dermed i princippet sikre en ligestilling mellem aktiviteterne uden hensyn til tilrettelæggelsesformer eller initiativtagere, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 12.

6. Overvejelser om aldersgrænser

Den gældende lovs kapitel II om *fritidsvirksomhed for børn og unge* omfatter forskellige aldersgrupper afhængig af virksomhedens art. Interessegrupperne er således begrænset til børn og unge mellem 7 og 18 år, ungdomsklubberne til unge mellem 14 og 18 år, og endelig er den foreningsvirksomhed, der er berettiget til lokaletilskud, begrænset til børn og unge under 25 år.

Disse aldersgrænser, der har deres oprindelse i gamle traditioner, har ikke længere nogen pædagogisk begrundelse og gør det besværligt og i visse tilfælde umuligt at tilrettelægge fritidstilbudene for de forskellige aldersgrupper efter de grupperinger, der lokalt findes mest hensigtsmæssig bl. a. ud fra pædagogiske hensyn.

Under forhandlingerne i fritidsrådet har man været inde på helt at slette aldersgrænserne i kapitel II, således at alle aldersgrupper omfattes af virksomheden og af tilskuddene.

I fritidsrådets indstilling har man dog under indtryk af de brede politiske ønsker om offentlige besparelser vist tilbageholdenhed på dette punkt, således at man har foreslået virksomheden åbnet for alle uden aldersgrænser, men tilskuddet varieret efter medlemmernes alder med skillelinje ved de 18 år.

Under hensyn til merudgifterne ved en udvidelse af området til at omfatte også fritidsvirksomhed for voksne, har man i forslaget fulgt den mellem-løsning i forbindelse med en forenkling af tilrettelæggelsesformerne at opheve de indbyrdes aldersforskelle mellem deltagergrupperne i fritidsvirksomheden, men således at 25 års grænsen bevares som afgørende for, hvilke aldersgrupper der fortrinsvis har adgang til den virksomhed, der støttes inden for kapitlets rammer.

Ungdomsforeninger med aktiviteter for medlemmer på begge sider af denne aldersgrænse vil kunne fortsætte denne virksomhed, idet man forestiller sig bestemmelsen administreret i lighed med